

Σαν την αργή που ροδίζει τα όνειρα της γης, πέρασες στην πολυτάραχη μέρα για να καταλήξεις και πάλι στην αργή, κουβαλώντας στο νέο ξημέρωμα, ανέπαφα τα όνειρά σου.

Λένε πως έφυγες, όμως κανείς δεν θέλει να το πιστέψει. Οι θεοί δεν φεύγουν από τη γη που τους γέννησε, παρά μόνο για να ταξιδέψουν στα πέρατα της γης, μιλώντας πάντα για Ελλάδα.

Έκλεισες μέσα σου τα ιδανικά αυτής της σπάνιας φυλής και έγινες σπάνια και Μεγάλη. Άφησες τα ιδανικά να ξεχυθούν από τα μάτια σου κι έγινες φως. Άπλωσες τα χέρια στον ουρανό κι έγγραφες Ελευθερία. Έστυψες στις χούφτες τη μιζέρια και την έκανες ελπίδα. Υποκλίθηκες με την καρδιά σου στη φτώχεια και τη δυστυχία, κι έγινες Αγάπη, Μάνα κι Ανθρωπιά.

«Εμείς οι Έλληνες έχουμε τον Πολιτισμό μας», έλεγες. «Χωρίς αυτόν είμαστε ΤΙΠΟΤΑ». Και πολιτισμός είναι τα

πάντα. Παιδεία, Ειρήνη, Ελευθερία, Δικαιοσύνη, Δημοκρατία, Ανθρωπισμός. Είναι η γλώσσα μας που μεταφέρει αυτά τα μηνύματα απ' άκρη σ' άκρη, αιώνες τώρα. Είναι οι κολόνες του Παρθενώνα, που διαπερνούν την άκρη τ' ουρανού, σε μια αιώνια ανοδική πορεία, στο Υψηλό και το Ωραίο. Είναι τα θέατρα και τα ωδεία, τα στάδια και οι παλαιότερες της ευγενικής άμιλλας, που αρκείσαι σ' ένα κλωνάρι αγριελιάς για επιβράβευση της προσπάθειας και της νίκης. Είναι τα ιερά και τα μνημεία που καθρεφτίζουν το φως του ήλιου, μετατρέποντας τη λάμψη του σε ανάταση ψυχής και πνεύματος. Είναι μια μόνιμα δοσμένη αγχαλιά στη θλίψη, στον πόνο, στη χαρά, που απευθύνεται σ' όλο τον κόσμο, με μια μοναδική λέξη «φιλοξενία». Είναι οι ήρωες και οι θεοί, που περπατούν σ' αυτή τη γη, ποτίζοντας το χώμα της με μεγαλείο, τόσο οικείο, τόσο ζωντανό, που δεν μπορείς παρά να τους αναγνωρίσεις όπου και νάσαι.

Μελίνα...!

...Απολαυστική με Ασημένια Σύνθεση της Ε. Βουγιούκας

Έτσι σ' αγαπήσαμε και σ' αγαπήσαμε όλοι εμείς, που μ' ένα λουλουδί, ένα τραγούδι κι ένα δάκρυ, σ' ακολουθήσαμε ως την τελευταία κατοικία σου, σίγουροι πως δεν υπάρχει τελευταία κατοικία για σένα. Κι όλοι κρατούσαμε

ένα αστέρι στις χούφτες από τ' αστέρι σου και ένα κομμάτι ουρανού από τα μάτια σου; και ο αγέρας έτρεχε με τα λόγια της καρδιάς μας... Ελλάδα... για πάντα Ελλάδα.

Ευγενία Γ. Κουτσουλιέρη

Η κοινωνία της αμετακίνητης Ελλάδας, Κοινωνία του
 ...Μεγάλου
 ...Μεγάλου
 ...Μεγάλου

...Ελλάδα...
 ...Μεγάλου...
 ...Μεγάλου...
 ...Μεγάλου...

...Ελλάδα...
 ...Μεγάλου...
 ...Μεγάλου...
 ...Μεγάλου...